

~~И той~~ продължи да си подсвирква ~~дълбоките~~, някогашната ~~нечувана~~ отдавна ~~забравена~~ песничка, като се мъчеше да налучка забравените думи. ~~Изведнџедна~~

Асен внезапно се обърна.

Остави рендето и се загледа в непознатия, който стоеше на прага на работилницата, заграден със стражи. Дежурният началник ~~накѣ~~ се поклони и каза:

- Прощавай, царство ти! Този човек много напираше да те види. Познавал си го!

Асен се загледа с любопитство в непознатия с румено, светло ~~лице~~ лице и снажна осанка. ~~Русият~~ Русият перчем се пилееше безредно ~~на~~ по челото ~~му~~ му чак до сините като метличина очи, които го гледаха втренчено, с тревожна молба. Нещо ~~много~~ много отдавнашно, ала сякаш било вчера, блесна пред него. Също като този младеж някога той бе стоял така втренчено загледан в човека от когото зависеше да бъде спасен или да загине. И той плахо похлъпна:

- Данило... Брате...

С радостен вик непознатият се хвърли към него. Асен разгърна ръце. Притисна до гърдите си бежанеца. С пресекнати ~~хъцания~~ хъцания непознатият каза:

- Княз Данило е мой вуйчо, батюшка! Когато заминахте с дружината за България аз бях малък, но ~~вкѣ~~ все те помня!

Отново ~~Иван~~ Иван Асен се загледа в бежанеца който му ~~напомняше~~ напомняше толкова отдавна невидани лица, братята Данило и Василко Романовичи, Феодора Романовна и всички други по-млади, все издънки от старата ветва на Владимир Мономах. Поеха плаща му, избелял и скъсан, меч, ~~железният~~ ~~железният~~ окачен за широкия колан. Отведоха го в палата, нагостиха го с храна и питие. Пристигна развълнуван севастократор Александър. Дотичаха боляри и войводи. Събра се Асеновата челяд. Всеки искаше да види русина, да чуе как говори на своя език, да разправи за земята си. Ала никой не смееше да зададе нито един въпрос за грозните събития, които бяха потресли целия свят. Тъй ясно личаха по лицето на княза Яков Светослав ^{дѣл} дирите